

ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัด
เพื่อพัฒนาความมีวินัยในตนเองของเด็กออทิสติกระดับปฐมวัย

The Effects of Using a Guidance Activities Package Based on Therapeutic Activity Approach to
Develop Self -Disciplines of Autism Preschool Children

ไพลิน นิลอาญา (Pailin Ninaya)¹ วัลภา สบายยิ่ง (Wunlapa Sabaiying)² จรีลักษณ์ รัตนพันธ์ (Jareeluk Ratanaphan)³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบคะแนนความมีวินัยในตนเองของเด็กออทิสติกระดับปฐมวัยกลุ่มทดลองก่อนและหลังใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัด 2) เปรียบเทียบคะแนนความมีวินัยในตนเองเป็นรายด้าน 3 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการมีระเบียบแถว ด้านการเก็บของให้เป็นที่เป็นที่ และด้านการรักษาเวลาของเด็กออทิสติกระดับปฐมวัยกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัด 3) วิเคราะห์พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองเป็นรายด้าน 3 ด้าน ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัดกลุ่มเป้าหมายในการวิจัยเป็นเด็กนักเรียนที่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ว่าเป็นบุคคลออทิสติก โดยการเลือกแบบเจาะจง ซึ่งมีอายุตั้งแต่ 4 - 6 ปี จำนวน 6 คน และได้เข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติในระดับปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 1 - 3 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนอนุบาลจตุรเวช กรุงเทพมหานคร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ 1) ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัด (ประกอบด้วย 3 ด้าน คือ ด้านการมีระเบียบแถว ด้านการเก็บของให้เป็นที่เป็นที่ และด้านการรักษาเวลา จำนวน 15 กิจกรรม) 2) แบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กออทิสติกระดับปฐมวัย 3) แบบบันทึกพฤติกรรม การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลองแบบกลุ่มเดียววัดผลก่อนและหลังการทดลอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบของวิลคอกซันและการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า 1) หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัดเด็กออทิสติกมีคะแนนความมีวินัยในตนเองสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัดเด็กออทิสติกมีคะแนนความมีวินัยในตนเองสูงขึ้นทั้ง 3 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการมีระเบียบแถว ด้านการเก็บของให้เป็นที่เป็นที่ และด้านการรักษาเวลาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) จากการวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมของเด็กออทิสติก พบว่าเด็กออทิสติกมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองสูงขึ้นทุกด้าน ประกอบด้วย ด้านการมีระเบียบแถว เด็กออทิสติกสามารถเข้าแถวได้ดีขึ้น ควบคุมตนเองให้อยู่ในระเบียบแถวได้ ด้านการเก็บของให้เป็นที่เป็นที่ เด็กออทิสติกสามารถเก็บของใช้ส่วนตัว เก็บของเล่นให้เป็นที่เป็นที่ได้ดีและตรงตำแหน่งมากขึ้น และด้านการรักษาเวลา เด็กออทิสติกสามารถรักษาเวลาในการเล่นและเรียนได้ดี ทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จตามเวลาที่กำหนด ยอมรับและทำตามเงื่อนไขข้อตกลงต่าง ๆ ได้ดีขึ้น

คำสำคัญ วินัยในตนเองชุดกิจกรรมแนะแนว กิจกรรมบำบัดเด็กออทิสติก

¹ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ แขนงวิชาแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

Abstract

The purposes of this research were to 1) compare the level of self - discipline of autism preschool children before and after using a guidance activities package based on therapeutic activity approach; 2) compare the level of each aspect of self-discipline, line regulation, orderlykeeping and punctuality of autism preschool children before and after using a guidance activities package based on therapeutic activity approach. 3) behavior analysis of self - discipline of autism preschool children before and after using a guidance activities package. The sample consisted of 6 autism preschool children aged 4 – 6 years that had studied with normal student in the 2 semester of 2015 academic year at Jaruwech Kindergarten School, obtained by purposive sampling. The employed research instruments were 1) a guidance activities package based on therapeutic activity approach to develop three aspects of self-discipline, line regulation, orderly keeping and punctuality, consisting of 15 activities 2) an observed behavior form and 3) a recorder form of self-discipline. The research was designed by using One Group Pretest – Posttest Design. Statistics employed for data analysis were the percentage, mean, standard deviation, Wilcoxon signed ranks test and content analysis.

Research findings showed that 1) after using a guidance activities package based on therapeutic activity approach, the self-discipline level of autism preschool children was significantly higher before using a guidance activities package at the .05 level; 2) all three aspects level of self-discipline of autism preschool children who used a guidance activities package based on therapeutic activity approach were significantly higher before using a package at the .05 level. 3) the autism preschool children could developed self-discipline line regulation, orderlykeeping and punctuality.

Keywords: Self-discipline, Guidance activities package, Autism preschool children

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

บทนำ

ออทิสซึม (Autism) เป็นโรคทางจิตเวชเด็กพบได้ในระยะแรกๆ ของชีวิตก่อนอายุ 30 เดือน เนื่องจากสมองบางส่วน ทำหน้าที่ผิดปกติ ทำให้เด็กที่เป็นโรคนี้นี้มีพัฒนาการด้านสังคม และการสื่อสารล่าช้า ไม่สมวัย จึงมีพฤติกรรมและอารมณ์ผิดแปลกไปจากเด็กในวัยเดียวกัน เด็กที่เป็นโรคนี้นี้ เรียกเหมือนกันทั่วโลกว่า เด็กออทิสติก (Autistic child) โดยคำว่า Autism มีรากศัพท์จากภาษากรีก ว่า Autos แปลว่า Self (ตนเอง) เด็กออทิสติก มีอาการที่เด่นชัด คือ การแยกตัวอยู่ในโลกของตนเอง เนื่องจากสมองของเด็กออทิสติกทำหน้าที่ผิดปกติ (สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน, 2558) นอกจากนี้ ผดุงอารยะวิญญู (2546, น. 11) ได้ให้ความหมายของเด็กออทิสติกว่าเป็นเด็กที่มีพัฒนาการล่าช้า แสดงปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งแวดลอมในลักษณะแปลกๆ แสดงอาการสนใจต่อตนเองหรือกระตุ้นตนเอง โดยไม่ให้ความสนใจต่อสิ่งรอบตัว มีปัญหาทางการพูดและภาษา ไม่สามารถแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบต่อผู้คน สิ่งของ หรือเหตุการณ์ต่างๆ ได้

ในปัจจุบันจำนวนของผู้ป่วยออทิสติกมีแนวโน้มสูงขึ้น เห็นได้จากการรายงานผลสำรวจอุบัติการณ์กลุ่มอาการออทิสติกของประเทศสหรัฐอเมริกาในปี พ.ศ. 2553 พบความชุกที่ 1 : 88 โดยในประเทศไทยพบ 1 : 1,000 ในเด็กอายุ 0 - 5 ปี เมื่อปี พ.ศ. 2547 และได้มีการคาดการณ์ว่าอาจมีผู้ป่วยออทิสติกมากถึง 370,000 คน และยังพบว่าประชาชนส่วนใหญ่ขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับออทิสติกทำให้การเข้าถึงบริการน้อยมากเพียงร้อยละ 15 โดยจากรายงานจำนวนผู้ป่วยทางสุขภาพจิต ของประเทศไทยที่กระจายตามเขตสาธารณสุขรายจังหวัด ปี 2555 พบว่ามีผู้ป่วยออทิสติกที่เข้าถึงบริการจำนวน 25,537 ราย คิดเป็นอัตรา 39.74 ต่อประชากรแสนคน (กรมสุขภาพจิต, 2557)

ออทิสติกเป็นหนึ่งในความบกพร่องตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ (2552, น. 45) เรื่อง กำหนดประเภทและหลักเกณฑ์ของคณาธิการทางการศึกษา ที่ได้กำหนดว่าเป็นผู้ที่มีความผิดปกติของระบบการทำงานของสมองบางส่วน ที่ส่งผลต่อพัฒนาการด้านภาษา ด้านสังคมและการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และมีข้อจำกัดด้านพฤติกรรม หรือมีความสนใจจำกัดเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง นอกจากนี้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (2542, น. 5) ได้กำหนดในมาตรา 10 เรื่องการจัดการศึกษาที่ต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอภาคในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐต้องให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพไม่เก็บค่าใช้จ่าย การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการ หรือทุพพลภาพ หรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้หรือไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ ซึ่งการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความสามารถพิเศษ ต้องจัดด้วยรูปแบบที่เหมาะสมโดยคำนึงถึงความสามารถของบุคคลนั้นด้วยจากจำนวนของเด็กออทิสติกที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทำให้สถานศึกษาต่างๆ มีเด็กออทิสติกเรียนร่วมอยู่ด้วยในเกือบทุกสถาบันและทุกระดับ เด็กกลุ่มนี้เมื่อได้เข้าเรียนในโรงเรียนหรือในสถาบันการศึกษาอื่นๆ แล้วส่วนใหญ่จะพบปัญหาในด้านภาษาและด้านสังคม มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ ขาดการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น (จริลักษ์ณรัตนพันธ์. 2555, น. 8 - 50) รวมถึงมีปัญหาในเรื่องของการปฏิบัติตามกติกาของห้องเรียน การถูกจากที่นั่ง การออกนอกห้องเรียนโดยไม่ได้รับอนุญาต การขาดระเบียบวินัยในการเข้าแถว (วุฒิชัยใจนะภา. 2556, น. 3) จากความบกพร่องของพัฒนาการและข้อจำกัดในการแสดงออกของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นส่งผลต่อพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่เด็กกลุ่มนี้

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

จะต้องได้รับการส่งเสริมความมีวินัยในตนเอง เพื่อให้สามารถใช้ชีวิตอยู่กับผู้อื่นในโรงเรียนได้อย่างปกติสุข และควรได้รับการส่งเสริมตั้งแต่ระดับปฐมวัย เพราะเป็นช่วงวัยที่เด็กเกิดการเรียนรู้ได้มากที่สุด หากได้รับการช่วยเหลือในระยะแรกเริ่มจะก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่เด็ก (Mercer, 1979, น. 338) สามารถสร้างให้เป็นนิสัยที่ดีขึ้นได้ในอนาคต ซึ่งในการส่งเสริมความมีวินัยในตนเองสำหรับเด็กก้อทิสติกนั้นจะต้องเป็นวิธีการที่เหมาะสมโดยคำนึงถึงความสามารถของเด็กแต่ละคนด้วย

แนวทางในการพัฒนาส่งเสริมเด็กก้อทิสติกให้มีวินัยในตนเอง รวมถึงให้เด็กสามารถเรียนรู้และอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้นั้น มีหลากหลายแนวทาง เช่นการส่งเสริมจากครอบครัว การฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ การฟื้นฟูสมรรถภาพทางการศึกษา การฟื้นฟูสมรรถภาพทางสังคม การรักษาด้วยยา การบำบัดทางเลือก เป็นต้น (ทวีศักดิ์ สิริรัตน์เรขา, 2549) กิจกรรมบำบัด เป็นหนึ่งในวิธีการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ โดยนักกิจกรรมบำบัดเป็นผู้ใช้กิจกรรมที่ผ่านการวิเคราะห์แล้วเป็นเครื่องมือในการกระตุ้น ส่งเสริมพัฒนาการ จัดกิจกรรมให้เหมาะสมโดยคำนึงถึงสภาพปัญหาของเด็กแต่ละคน (สรินยาศรีเพชรราช, 2555, น. 21) ลดพฤติกรรมที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ เพื่อให้เด็กมีความพร้อมที่จะเรียนรู้และสร้างวินัยในตนเอง สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ดีขึ้น นอกจากนี้แล้วยังมีงานแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา ที่จัดอยู่ในการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการศึกษา ซึ่งเป็นอีกหนึ่งแนวทางในการช่วยเหลือเด็กก้อทิสติกโดยมุ่งเน้นให้การส่งเสริมพัฒนาการเด็กในทุกด้าน รวมถึงการส่งเสริมพัฒนาทักษะสังคมและความมีวินัยในตนเอง โดยใช้กระบวนการทางการแนะแนว ในการหาแนวทางการแก้ปัญหา ให้บริการตามความต้องการและความสามารถในการเรียนรู้ของเด็ก ให้การช่วยเหลือเด็กอย่างเสมอภาค จัดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้และสร้างความเข้าใจเรื่องความมีวินัยในตนเองให้กับเด็กก้อทิสติก และนำไปสู่การมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กก้อทิสติกได้ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2556, น. 9) ดังนั้นเพื่อให้การพัฒนาความมีวินัยในตนเองแก่เด็กก้อทิสติกมีประสิทธิภาพมากที่สุด เด็กควรได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์เพื่อลดพฤติกรรมที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ควบคู่กับการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการศึกษาเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้และสร้างความเข้าใจเรื่องความมีวินัยในตนเองร่วมด้วย (กิ่งสรเกาะประเสริฐ, 2555, น. 42)

จากสภาพปัจจุบันและปัญหาที่ได้กล่าวมา ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาวิจัยผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัดเพื่อพัฒนาความมีวินัยในตนเองของเด็กก้อทิสติกระดับปฐมวัย เพื่อเป็นแนวทางในการเสริมสร้างความมีวินัยในตนเองให้แก่เด็กก้อทิสติกระดับปฐมวัยที่เรียนร่วมในโรงเรียน และสามารถนำผลที่ได้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ทั้งต่อตัวเด็ก ผู้ดูแล และสังคมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เปรียบเทียบคะแนนความมีวินัยในตนเองของเด็กก้อทิสติกระดับปฐมวัยกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัด
2. เปรียบเทียบคะแนนความมีวินัยในตนเองเป็นรายด้าน 3 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการมีระเบียบแถว ด้านการเก็บของให้เป็นที่เป็นที่ และด้านการรักษาเวลา ของเด็กก้อทิสติกระดับปฐมวัย กลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัด

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

3. วิเคราะห์พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองเป็นรายด้าน 3 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการมีระเบียบแถว ด้านการเก็บของให้เป็นที่เป็นที่ และด้านการรักษาเวลา ของเด็กออทิสติกระดับปฐมวัยกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัด

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลองแบบกลุ่มเดียววัดผลก่อนและหลังการทดลอง มีกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กนักเรียนที่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ว่าเป็นบุคคลออทิสติก สามารถพูดคุยสื่อสารได้และเข้าเรียนร่วมกับเด็กปฐมวัยปกติในช่วงวัยเดียวกัน ที่มีอายุตั้งแต่ 4 - 6 ปี จำนวน 6 คน และเรียนอยู่ในระดับชั้นอนุบาล ปีที่ 1 - 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนอนุบาลจากรูเวช เขตทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ 1) ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัดเพื่อพัฒนาความมีวินัยในตนเอง ประกอบด้วย 3 ด้าน คือ ด้านการมีระเบียบแถว ด้านการเก็บของให้เป็นที่เป็นที่ และด้านการรักษาเวลา จำนวน 15 กิจกรรม 2) แบบสังเกตพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กออทิสติกระดับปฐมวัย 3) แบบบันทึกพฤติกรรม

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบของวิลคอกซัน และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการศึกษา

1. ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยจำนวน 6 คน เมื่อจำแนกตามอายุ พบว่า อายุ 6 ปี จำนวน 4 คน (ร้อยละ 66.67) อายุ 5 ปี จำนวน 1 คน (ร้อยละ 16.67) และ อายุ 4 ปี จำนวน 1 คน (ร้อยละ 16.67) และเมื่อจำแนกตามระดับชั้นพบว่าเรียนอยู่ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 จำนวน 4 คน (ร้อยละ 66.67) เรียนอยู่ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 1 คน (ร้อยละ 16.67) และเรียนอยู่ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 จำนวน 1 คน (ร้อยละ 16.67)

2. ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์

2.1 เปรียบเทียบคะแนนความมีวินัยในตนเองของเด็กออทิสติกระดับปฐมวัยกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัด

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบคะแนนความมีวินัยในตนเองของเด็กออทิสติกระดับปฐมวัยกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัด

ระยะเวลา	N	$\bar{X}$	S.D.	t	p.value
ก่อนการทดลอง	6	96.83	13.51	2.220	.026*
หลังการทดลอง	6	101.83	14.06		

*p < .05

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัดมีคะแนนความมีวินัยในตนเองสูงขึ้นกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

สรุปได้ว่าหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัด เด็กออทิสติกมีการพัฒนา วินัยในตนเองสูงขึ้น

2.2 เปรียบเทียบคะแนนความมีวินัยในตนเองเป็นรายด้าน 3 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการมีระเบียบแถว ด้านการเก็บของให้เป็นที่เป็นที่ และด้านการรักษาเวลา ของเด็กออทิสติกระดับปฐมวัย กลุ่มทดลองก่อน และหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัด

2.2.1 ด้านการมีระเบียบแถว

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบคะแนนความมีวินัยในตนเองด้านการมีระเบียบแถวของเด็กออทิสติกระดับปฐมวัยกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัด

ระยะเวลา	N	$\bar{X}$	S.D.	t	p.value
ก่อนการทดลอง	6	27.17	3.60	2.060	.033*
หลังการทดลอง	6	28.67	3.77		

*p < .05

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัดมีคะแนนความมีวินัยในตนเองด้านการมีระเบียบแถวสูงขึ้นกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05.

สรุปได้ว่าหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัด เด็กออทิสติกมีการพัฒนาวินัยในตนเองด้านการมีระเบียบแถวสูงขึ้น

2.2.2 ด้านการเก็บของให้เป็นที่เป็นที่

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบคะแนนความมีวินัยในตนเองด้านการเก็บของให้เป็นที่เป็นที่ของเด็กออทิสติกระดับปฐมวัยกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัด

ระยะเวลา	N	$\bar{X}$	S.D.	t	p.value
ก่อนการทดลอง	6	40.00	6.78	2.232	.016*
หลังการทดลอง	6	42.33	6.98		

*p < .05

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัดมีคะแนนความมีวินัยในตนเองด้านการเก็บของให้เป็นที่เป็นที่สูงขึ้นกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปได้ว่าหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัด เด็กออทิสติกมีการพัฒนาวินัยในตนเองด้านการเก็บของให้เป็นที่เป็นที่สูงขึ้น

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

2.2.3 ด้านการรักษาเวลา

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบคะแนนความมีวินัยในตนเองด้านการรักษาเวลาของเด็กออทิสติกระดับปฐมวัยกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัด

ระยะเวลา	N	$\bar{X}$	S.D.	t	p.value
ก่อนการทดลอง	6	29.67	4.55	2.060	.033*
หลังการทดลอง	6	32.50	4.81		

*p < .05

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัดมีคะแนนความมีวินัยในตนเองด้านการรักษาเวลาสูงขึ้นกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปได้ว่าหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัด เด็กออทิสติกมีการพัฒนามีวินัยในตนเองด้านการรักษาเวลาสูงขึ้น

2.3 วิเคราะห์พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองเป็นรายด้าน 3 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการมีระเบียบแถว ด้านการเก็บของให้เป็นที่เป็นที่ และด้านการรักษาเวลา ของเด็กออทิสติกระดับปฐมวัยกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัดโดยการสังเกตพฤติกรรม

2.3.1 ด้านการมีระเบียบแถว

เด็กสามารถเข้าแถวหรืออยู่ในระเบียบแถวได้ดีขึ้น แต่ในบางครั้งอาจต้องได้รับคำชี้แนะเพื่อให้สามารถควบคุมตนเองให้อยู่ในแถวได้ดีขึ้น มีความเข้าใจลำดับ ก่อน – หลังมากขึ้น มีพฤติกรรมแทรกแถว แชนแถวเพื่อนหรือเดินออกนอกแถวลดน้อยลง สามารถควบคุมตนเองให้อยู่ในแถวได้นาน ควบคุมตนเองให้อยู่นิ่งๆ ขณะยืนเข้าแถวได้ ทำให้เด็กสามารถเข้าแถวร่วมกับเพื่อนในวัยเดียวกันได้ดีขึ้น

2.3.2 ด้านการเก็บของให้เป็นที่เป็นที่

เด็กสามารถเก็บของให้เป็นที่เป็นที่มากขึ้น เช่น เด็กสามารถเก็บของใช้ส่วนตัวในช่องเก็บของได้เอง โดยการสังเกตสัญลักษณ์หรือชื่อของตน สามารถเก็บของเล่นหลังจากเล่นเสร็จแล้วได้ อาจให้การชี้แนะเล็กน้อยเพื่อให้สามารถเก็บได้เป็นระเบียบเรียบร้อยมากขึ้น สามารถเก็บของเข้าตรงตามสัญลักษณ์หรือชื่อของตนได้ถูกต้อง สามารถเก็บจานหลังรับประทานอาหารเสร็จและสามารถเก็บเก้าอี้ให้เข้าที่ได้เรียบร้อยมากขึ้น พฤติกรรมทั้งหมดเด็กสามารถทำได้ด้วยตัวเองเป็นส่วนใหญ่ ในบางครั้งอาจมีการให้คำชี้แนะเล็กน้อย เพื่อให้เด็กสามารถเก็บของได้อย่างถูกต้องตามตำแหน่งที่กำหนดและเพื่อให้เกิดความเป็นระเบียบ เรียบร้อย สวยงามมากยิ่งขึ้น

2.3.3 ด้านการรักษาเวลา

เด็กมีพฤติกรรมที่ดีขึ้นในเรื่องการรักษาเวลา สามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จตามเวลาที่กำหนด เช่น สามารถทำการบ้านหรือแบบฝึกหัดได้เสร็จทันเวลาที่กำหนด รวมถึงการเล่นที่เมื่อหมดเวลาเล่นแล้วเด็กสามารถยอมรับข้อกำหนดหยุดเล่นโดยไม่มีท่าทีหงุดหงิด และสามารถควบคุมตนเองให้รักษาเวลาได้มากขึ้น ในบางครั้งอาจต้องอธิบายเหตุผลเพิ่มเติมหรือให้คำชมเล็กน้อยเพื่อให้เด็กมีพฤติกรรมที่ดีต่อเนื่อง

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

นอกจากนี้เด็กสามารถรับประทานอาหารได้เสร็จตามเวลาที่กำหนดมากขึ้น สามารถแต่งกายได้ด้วยตนเองเร็วขึ้น และสามารถแปรงฟันเสร็จตามเวลาที่กำหนด รวมถึงสามารถยอมรับและทำตามเงื่อนไข ข้อตกลงต่างๆ ได้ดีขึ้น แต่ในบางรายอาจทำไม่ได้ทุกครั้ง ซึ่งยังต้องใช้เวลาและความสม่ำเสมอในการฝึกฝนต่อไป

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยพบว่า เด็กออทิสติกระดับปฐมวัยที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัดมีคะแนนความมีวินัยสูงกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่าเด็กออทิสติกระดับปฐมวัยกลุ่มทดลองมีการพัฒนาความมีวินัยในตนเองสูงขึ้น หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัด ซึ่งการเปรียบเทียบคะแนนความมีวินัยในตนเองของเด็กออทิสติกระดับปฐมวัยก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัดพบว่ามีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 96.83 ส่วนภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวพบว่ามีคะแนนค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 101.83 และมีทิศทางของคะแนนสูงขึ้นทุกคนเนื่องจากมีเครื่องหมายเป็นบวก และมีผลต่างของคะแนนสูงสุด 7 คะแนน และผลต่างคะแนนต่ำสุด 3 คะแนน แสดงให้เห็นว่าเด็กออทิสติกระดับปฐมวัยกลุ่มทดลองมีการพัฒนาความมีวินัยในตนเองสูงขึ้นหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัดซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุนทรี กระต่ายแก้ว (2548, น. 59) ได้ศึกษาการลดพฤติกรรมที่ไม่มีวินัยในโรงเรียนของเด็กออทิสติกโดยใช้ชุดภาพการสอน โดยใช้กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยจำนวน 1 คน ผลการศึกษาพบว่าพฤติกรรมที่ไม่มีวินัยในโรงเรียนของเด็กออทิสติกหลังจากการใช้ชุดภาพการสอนลดลงและวรรณวิสา พรหมจันทร์แมน (2555, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาวินัยในการแต่งกายด้วยตนเองของนักเรียนออทิสติกโดยใช้เรื่องราวทางสังคม กลุ่มตัวอย่างได้แก่ เด็กออทิสติก เพศชาย จำนวน 1 คน อายุ 7 ปี ผลการศึกษาพบว่า เรื่องราวทางสังคมที่พัฒนาขึ้นสามารถช่วยให้นักเรียนออทิสติกเป้าหมายมีวินัยเรื่องการแต่งกายได้ด้วยตนเองมากขึ้น

จากผลการศึกษารายด้าน พบว่าเด็กออทิสติกระดับปฐมวัยที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัดมีคะแนนความมีวินัยสูงกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัดในทั้ง 3 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการมีระเบียบแถว ด้านการเก็บของให้เป็นที่เป็นที่ และด้านการรักษาเวลา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่าคะแนนความมีวินัยในตนเองของเด็กออทิสติกระดับปฐมวัยทั้ง 3 ด้านสูงขึ้นกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัด ดังนี้

1. ด้านการมีระเบียบแถว จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัดสามารถช่วยพัฒนาความมีวินัยในตนเองของเด็กออทิสติกระดับปฐมวัยด้านการมีระเบียบแถวได้ ซึ่งมีทั้งหมด 4 กิจกรรม ประกอบด้วย กิจกรรมเรียงแถวแนวเดียวกัน กิจกรรมหนูน้อยเข้าแถวเก่ง กิจกรรมยืนดีๆ ไม่หนีแถว และกิจกรรมหนูเดินดี

จากการศึกษาพฤติกรรมด้านการมีระเบียบแถว แสดงให้เห็นว่า เด็กออทิสติกเรียนรู้ผ่านกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัดได้ดี โดยการบูรณาการกรอบอ้างอิงทางกิจกรรมบำบัดเพื่อช่วยลดพฤติกรรมที่เป็นอุปสรรคในการเรียนรู้ เมื่อเด็กออทิสติกควบคุมตัวเองได้ดีขึ้น มีความพร้อมที่จะเรียนรู้สิ่งต่างๆ มากขึ้น เด็กสามารถมีส่วนร่วมกับกิจกรรมแนะแนวที่จัดได้ดี เกิดการเรียนรู้ และความเข้าใจ นำไปสู่การมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

สูงขึ้น ตัวอย่างกิจกรรมที่เห็นได้ชัด คือ กิจกรรมหนูน้อยเข้าแถวเก่ง เด็กออทิสติกเข้าร่วมทำกิจกรรมแนะแนวในเรื่องของการเข้าแถวให้เป็นระเบียบ การรู้จักลำดับก่อน-หลัง ร่วมกับการเคลื่อนไหวที่บูรณาการการรอบอ่างอิงทางกิจกรรมบำบัดเข้าไปในขั้นของการทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนประสบการณ์ จากนั้นใช้กระบวนการแนะแนวในขั้นการสะท้อนกลับการรับรู้ ขั้นสรุปสาระสู่ชีวิตและขั้นตอนคิดและนำไปปฏิบัติ เพื่อให้เด็กออทิสติกมีความเข้าใจในการปฏิบัติตัวขณะเข้าแถว และให้ความสำคัญของการเข้าแถวลำดับก่อน-หลัง จากนั้นนำประสบการณ์ที่ได้จากการทำกิจกรรมไปปฏิบัติต่อไปได้ ซึ่งหลังจากเสร็จสิ้นกิจกรรมหนูน้อยเข้าแถวเก่งแล้ว เด็กออทิสติกสามารถมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองเรื่องการเข้าแถวลำดับก่อน-หลังในการใช้ชีวิตประจำวันได้ดีขึ้นนอกจากนี้กระบวนการในการจัดกิจกรรมแนะแนวมีลักษณะเป็นกิจกรรมกลุ่ม เด็กออทิสติกจึงได้ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน เกิดการเลียนแบบพฤติกรรมจากเพื่อนที่มีความสามารถมากกว่า ได้รับแรงเสริมทางบวกในการทำกิจกรรม เช่น คำชม ประทับมือ และเกิดแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง ด้านการมีระเบียบแถวส่งผลให้เด็กสามารถเข้าแถวร่วมกับเพื่อนได้ดีขึ้น มีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการเข้าแถวและอยู่ร่วมกับเพื่อนในโรงเรียนได้อย่างปกติสุข

2. ด้านการเก็บของให้เป็นที่เป็นที่ จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่ากิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัดสามารถช่วยพัฒนาความมีวินัยในตนเองของเด็กออทิสติกระดับปฐมวัยด้านการเก็บของให้เป็นที่เป็นที่ ได้ ซึ่งมี 5 กิจกรรม ประกอบด้วย กิจกรรมของส่วนตัวอย่ามัวให้คนอื่นเก็บ กิจกรรมของเล่นเล่นได้ กิจกรรมรองเท้าหาหุ้ญเรียงเป็นคู่ดูสวยงาม กิจกรรมกินเสร็จหนูช่วยเก็บให้ถูกที่ กิจกรรมเก้าอี้พาเพลิน

จากการศึกษาพฤติกรรมด้านการเก็บของให้เป็นที่เป็นที่ แสดงให้เห็นว่าเด็กออทิสติกเรียนรู้ผ่านกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัดได้ดี เด็กมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นไปในทางที่ดีขึ้นหลังจากได้เข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัด ซึ่งเป็นการบูรณาการการรอบอ่างอิงทางกิจกรรมบำบัดที่ใช้เทคนิคการวิเคราะห์กิจกรรมเพื่อให้เด็กสามารถทำกิจวัตรประจำวันได้ด้วยตัวเอง ร่วมกับนำวิธีการในการจัดกิจกรรมแนะแนวเพื่อให้เด็กเกิดกระบวนการคิดและเห็นคุณค่าของพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองด้านการเก็บของให้เป็นที่เป็นที่และแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสม ตัวอย่างกิจกรรมที่เห็นได้ชัด คือ กิจกรรมของเล่นเล่นได้ เป็นกิจกรรมแนะแนวที่ให้ความรู้ในการเก็บของเล่นให้เป็นที่เป็นที่ มีการบูรณาการการรอบอ่างอิงทางกิจกรรมบำบัดในการเคลื่อนไหวและสร้างแรงจูงใจในการทำกิจกรรมโดยให้เด็กมีอิสระในการเลือกของเล่นที่ชอบในขั้นของการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ จากนั้นใช้กระบวนการแนะแนวในขั้นการสะท้อนกลับการรับรู้ ขั้นสรุปสาระสู่ชีวิตและขั้นตอนคิดและนำไปปฏิบัติ เพื่อให้เด็กออทิสติกมีความเข้าใจและให้ความสำคัญกับการเก็บของเล่นให้เป็นที่เป็นที่ รวมถึงได้เรียนรู้ร่วมกับเพื่อน เกิดการเลียนแบบพฤติกรรมที่เหมาะสมจากเพื่อน การใช้เทคนิคตัวแบบจากหนังสือนิทานและได้รับแรงเสริมทางบวก หลังจากเสร็จสิ้นกิจกรรมแนะแนวแล้ว เด็กออทิสติกยังคงแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองเรื่องการเก็บของให้เป็นที่เป็นที่ จากการที่เด็กออทิสติกสามารถเก็บของเล่นได้เองทุกครั้งเมื่อหมดเวลาเล่นและเก็บได้ตรงตำแหน่งเดิมอีกด้วย

3. ด้านการรักษาเวลา จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัดช่วยพัฒนาความมีวินัยในตนเองของเด็กออทิสติกระดับปฐมวัยด้านการรักษาเวลาได้ ซึ่งมี 4 กิจกรรม ประกอบด้วย กิจกรรมน้องหนูเรียนเล่นเป็นเวลา กิจกรรมอาหารอร่อยไม่ปล่อยให้แข็ง กิจกรรมหนูน้อยแต่งตัวไม่มัวโอ้อวด และกิจกรรมฟันสวยด้วยแปรงวิเศษ

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

จากการศึกษาพฤติกรรมด้านการรักษาเวลา แสดงให้เห็นว่าเด็กสามารถเรียนรู้ผ่านกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัดได้ดี ซึ่งเป็นการบูรณาการกรอบอ้างอิงทางกิจกรรมบำบัดที่เน้นให้เด็กเป็นศูนย์กลาง ให้เด็กเห็นคุณค่าของกิจกรรม เมื่อเด็กเห็นคุณค่าและความสำคัญของกิจกรรมแล้วเด็กจะยอมรับและทำตามเงื่อนไขของกิจกรรมได้ดีขึ้น ร่วมกับการใช้กิจกรรมแนะแนวที่ส่งเสริมให้เด็กคิดและนำกิจกรรมที่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับความมีวินัยในตนเองด้านการรักษาเวลานำไปสู่การปฏิบัติในชีวิตจริง เด็กออทิสติกจึงมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นไปในทางที่ดีขึ้น สามารถควบคุมตนเองให้ทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จตามเวลาที่กำหนดยอมรับข้อตกลงที่ทำร่วมกันในการทำกิจกรรมได้ดี ตัวอย่างกิจกรรมที่เห็นได้ชัด คือ กิจกรรมหุ่นน้อยแต่งตัวไม่มีว้อเอ้ เป็นกิจกรรมแนะแนวที่ส่งเสริมให้เด็กออทิสติกสามารถแต่งกายด้วยตัวเองเสร็จตามเวลาที่กำหนด มีการบูรณาการกรอบอ้างอิงทางกิจกรรมบำบัดในการเคลื่อนไหวและวิเคราะห์กิจกรรมเพื่อให้เด็กสามารถทำกิจกรรมได้ดีขึ้นในขั้นของการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ จากนั้นใช้กระบวนการแนะแนวในขั้นการสะท้อนกลับการเรียนรู้ ขั้นสรุปสาระสู่ชีวิตและขั้นตอนคิดและนำไปปฏิบัติ เพื่อให้เด็กออทิสติกมีความเข้าใจและให้ความสำคัญกับการแต่งกายให้เสร็จตามเวลาที่กำหนด รวมถึงการที่เด็กออทิสติกได้เรียนรู้ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน เกิดการเลียนแบบพฤติกรรม และเรียนรู้จากตัวแบบร่วมกับการได้รับแรงเสริมทางบวก ทำให้เด็กแสดงพฤติกรรมความมีวินัยด้านการรักษาเวลาได้ดีขึ้น หลังจากเสร็จสิ้นกิจกรรมแนะแนวแล้ว เด็กออทิสติกยังคงแสดงพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองเรื่องการแต่งกายด้วยตัวเองให้เสร็จตามเวลาได้ เช่น การแต่งกายชุดนักเรียน การแต่งกายชุดพละ การแต่งกายชุดนอน ได้เสร็จตามเวลาที่กำหนด ส่งผลดีต่อการใช้ชีวิตประจำวันร่วมกับเพื่อนในโรงเรียน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผู้บริหารสามารถนำไปเป็นข้อมูลหรือนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดระบบการศึกษาภายในโรงเรียนสำหรับผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษเพื่อให้เด็กได้รับการส่งเสริมทักษะทางสังคมในเรื่องความมีวินัยในตนเองที่เหมาะสมและตรงกับสภาพปัญหาได้
2. ครูและผู้ดูแลเด็กออทิสติกสามารถนำกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัดไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน หรือจัดกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาความมีวินัยในตนเองของเด็กออทิสติกระดับปฐมวัยได้
3. ก่อนการนำกิจกรรมไปประยุกต์ใช้ ควรศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องและศึกษาแผนของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามแนวทางกิจกรรมบำบัดให้เข้าใจก่อนเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับตัวเด็ก
4. ผู้ที่นำกิจกรรมไปใช้ควรมีไหวพริบในการแก้ปัญหาและจัดการกับพฤติกรรมเฉพาะหน้าของเด็ก เนื่องจากเด็กออทิสติกอาจมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมขณะร่วมกิจกรรมได้ จึงต้องมีการจัดการอย่างเหมาะสมเพื่อให้กิจกรรมดำเนินต่อไปได้อย่างราบรื่น

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6
The 6th STOU National Research Conference

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการทำวิจัยครั้งต่อไปควรมีการติดตามผลหลังการทดลองอย่างต่อเนื่องเพื่อศึกษาถึงประสิทธิภาพและความคงทนของพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของเด็กออทิสติก
2. ควรมีการศึกษากิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาความมีวินัยในตนเองสำหรับเด็กปฐมวัยทั่วไป หรือกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กพิเศษประเภทอื่นๆ
3. ควรมีการศึกษากิจกรรมแนะแนวโดยใช้แนวทางอื่นๆ มาบูรณาการเพื่อให้เกิดกิจกรรมที่หลากหลายมากขึ้น มีเครื่องมือทางการแนะแนวในการพัฒนาความมีวินัยในตนเองเพิ่มมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- สุนทรภะต่ายแก้ว. (2548). การศึกษาการลดพฤติกรรมที่ไม่มีวินัยของเด็กออทิสติกโดยใช้ชุดภาพการสอน. สารนิพนธ์ กศ.ม.(การศึกษาพิเศษ). บัณฑิตวิทยาลัย กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วรรณวิสาพรรณจันทร์แมน. (2555). การพัฒนาวินัยในการแต่งกายด้วยตนเองของนักเรียนออทิสติกโดยใช้เรื่องราวทางสังคม (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนการศึกษาพิเศษ). คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2556). แนวการศึกษาชุดวิชาการสัมมนาทางการแนะแนวและการปรึกษาเชิงจิตวิทยา: (พิมพ์ครั้งที่ 2) สาขาวิชาศึกษาศาสตร์. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สรินยาศรีเพชรราช. (2555). การบำบัดเพื่อการฟื้นฟูผู้เรียนลักษณะพิเศษ, ประมวลสาระชุดวิชา 22769 การจัดการศึกษาสำหรับผู้เรียนลักษณะพิเศษ. สาขาวิชาศึกษาศาสตร์. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ทวีศักดิ์สิริรัตน์เรขา. (2549). แนวทางการดูแลออทิสติกแบบบูรณาการ. สืบค้นเมื่อ 11 ตุลาคม 2558, จาก <http://www.happyhomeclinic.com/au22-autisticcare.htm>
- จริลักษณ์รัตนพันธ์. (2555). การจัดการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนลักษณะพิเศษที่มีความบกพร่อง. ประมวลสาระชุดวิชา 22769 การจัดการศึกษาสำหรับผู้เรียนลักษณะพิเศษ. สาขาวิชาศึกษาศาสตร์. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- กิ่งสรเกาะประเสริฐ. (2555). ผู้เรียนลักษณะพิเศษ. ประมวลสาระชุดวิชา 22769 การจัดการศึกษาสำหรับผู้เรียนลักษณะพิเศษ. สาขาวิชาศึกษาศาสตร์. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- กรมสุขภาพจิต. (2557). เปลี่ยนออทิสติกจากภาระเป็นพลัง. สืบค้นเมื่อ 2 สิงหาคม 2559, จาก <http://www.forums.dmh.go.th/index.php?topic=137048.0>
- วุฒิชัยไจนะภา. (2556). การฝึกทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกโดยใช้บัตรพลังร่วมกับสถานการณ์จำลอง. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ). นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ผดุงอารยะวิญญู. (2546). วิธีสอนเด็กออทิสติก. กรุงเทพฯ: แว่นแก้ว.
- สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน. (2558). ความหมายของโรคออทิสซึม. สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน: เล่มที่ 32, เรื่องที่ 9 โรคออทิสซึม. สืบค้นเมื่อ 11 ตุลาคม 2558,

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

จาก <http://kanchanapisek.or.th/kp6/sub/book/book.php?book=32 &chap=9&page=t32-9-infodetail01.html>

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ. (2542). ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 116.ตอนที่ 74 ก: 1-19.

กำหนดประเภทและหลักเกณฑ์ของคณพิการทางการศึกษา. (2552). ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ.

ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 126. ตอนพิเศษ 80 ง, 45-47.

Mercer, Cecil D. (1979). *Children and Adolescents with learning Disabilities*. Columbus:

Charles E Merrill Publishing Co.